

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA:

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba v Puerto-Rico, 1.—Estranger, 1'50.

LO «DENGUE» POLITICH.

La cansó del estornut...
qui gemega ja ha rebut.

L' OFICI CODICIA.

ECORDO quan jo era nen que certas mares del poble, per alentar als seus fills, los deyan:

—Fill meu, estudia forsa, que seràs capellà y menjarás pá blanch.

¡Quina gent la de aquell temps que ab poder menjar pá blanch se contentava! Y á jutjar per lo que deyan las mares, lo codiciat pá blanch estava destinat exclusivament als homes de sotana.

Las cosas han variat, y no perque 'ls capellans hajan vingut a menos, molt al contrari: avuy lo mateix que ahir, si ho saben fer, son los homes del auca. Avuy, lo mateix que ahir, menjan pá blanch servit per major-dona blanca, fresca y guapa.

¡Pero bastan los goigs de aqueixa vida tranquila y sossegada pera satisfier las ambicions de un home?

—Volen callar? ¡Ni 'ls mils!

Ja poden desarse tots los capellans haguts y per haver, fins aquells que més bona cullita saben treure de la vinya del Senyor.

Hi ha un' altra classe que 'ls ha deixat á cent lleguas de distancia; hi ha un altre ofici més regalat, més productiu y més sollicitat: l' ofici de regidor.

—Y ab quina febre 's disputan los puestos, los aficionats á sacrificarse pels interessos del poble!

Com més fastiguejal està aquest, com més resolt se mostra á apartarse de las urnas, ahont fassa lo que fassa té de perdre sempre, més aficionats surten á anar á la aranya estira-cabells per atrapar la codiciada ganga.

Pesa sobre 'ls que l' ambicionan, lo desdeny de la població que 's proposan... administrar, y aquest desdeny que hauria de ferlos caure las alas del cor, sembla que encare 'ls impuls i 'ls exciti..

—¿Que ningú vè á votar?—diuenells.—Millor que millor: axis guanyarém més fàcilment la partida.

Y la guanyan, sigan los que vulgan los medis de que tingan de valerse; y tenint l' acta en son poder, ja 's teneb per ditxosos.

Consti que si no ho son, no 's pert per ells.

—Regidors!

Ecls y sols ells podrán apoderarse dels caps de aqueixa troca embullada coneiguda ab lo nom de administració municipal... y un cop tingan los caps en son poder, jde capdells no 'n vulgan més!

Deixinlos anar y no 's preocupin, que tampoch ne treurian res. No tot lo que 's presum se pot veure, ni tot lo que 's veu pot probarse. No caldría sinó que haguessem de fiarnos de las presuncions!...

Demà veurán que un de aquests homes, que avants

de ser regidor, no tenia ahont caure mort, se compra un gran terreno y s' hi edifica una gran casa. No 'n fassan cas: es que ha tret la rifa. Lo que han de fer es comprar forsa bitllets, que un altre dia la treurán vostés.

Aquell altre tot de un plegat se 'n va á l' altre barri, deixant als seus heréus una fortunassa que ningú li suposava. Si 'ls periódichs de l' olla asseguran qu' era un home superior y fins alló de que «deja un gran vacío en el Ayuntamiento» ja ho poden creure... sobre tot lo del vacío.

—S' extranyan de la fortuna d' ell y dels altres? Donchs fan mal.

Déu, qu' es la eterna bondat, protegeix sempre als homes que se sacrifican.

Y aixó de deixar un las sèvas ocupacions particulars, pera dedicar tot lo seu temps y tota la sèva activitat al exercici de un càrrec gratuït y plé d' amarguras, bemeix la protecció de la Divina Providencia.

Jo trobo molt natural que 'ls regidors de ofici, que pél mer fet de serho ja tiran la capa al toro, fassan lo que millor los convinga, desde l' moment qu' ells sols son los responsables dels seus actes. La sèva reputació no ha d' estimarla ningú més de lo que pugan ells mateixos.

Pero es lo cas que després de tirar, com acabo de dir, la capa al toro, procuran tot seguit buscar una altra capa per taparse.

Y aqueixa capa es la dels partits politichs, fins la de aquells partits que no poden, no deuen, ni 'ls convé tampoch entrar en aqueix bróquil.

—Per què ha de haverhi regidors—al punt á que han arribat las coses—que s' engalanin ab la denominació corresponent á aquest ó á l' altre partit?

—Qué dirian vostés, per exemple, de un barber, que posés al ràtol de la sèva botiga: «Barberia fusionista», «Barberia conservadora», «Barberia republicana», etcétera, etc.? Dirian de aqueix industrial que ha perdut lo judici.

Donchs en lo mateix cas se troben los regidors: ells també afaytan á pél y á repel; ells també rapan tot lo que 's presenta... ja qué, donchs, empenyarse en afirmar que ho fan en nom ó segons l' istil de tal ó qual partit, quan la veritat del fet, es que las colectivitats no tenen perquè ocuparse de aqueixas coses?

—No: cap partit té criteri format sobre las ventajes ó desventajes dels tarugos ó sobre la bondat ó la inconveniencia de aqueix ó aquell sistema de clavaguera.

Per lo tant, lo verdader interés dels partits politichs que aspiran á fins més desinteressats que 'ls que tenen relació ab los regidors de ofici, seria saberse desprendre resoltament de uns auxiliars inútils sempre, y moltes vegadas altament comprometedors.

L' únic interés que á tot estirar lliga als partits politichs ab los Ajuntaments, es la facultat que la llei concedeix á aqueixas corporacions pera formar las llistas electorals, y encare aixó serveix pera donar los majors escàndols, tota vegada que 'ls que manan sempre miraran per ells, en perjudici dels altres.

—Vol lo govern moralizar l' administració municipal? Tregui dels Ajuntaments la facultat de formar las llistas d' electors: reduheixils á la sola categoria de corpora-

cions administrativas, y haurá cessat l' interès dels partits en protegir lo triomf de determinadas persones.

Llavoras no passarà tant fàcilment com ara lo bou per bestia grossa, ni l' regidor de ofici per home politch.

Jo no sé si així desapareixerà enterament la inmoralitat; pero si afirmo que cessaria una de las causes principals que avuy l' amparan y la protegeixen.

P. K.

A gran conspiració filipina!

Los conservadors y 'ls reacionaris no parlavan aquests días d' altra cosa. Ab una mica més se posan á cantar aquell tango: «Manila se va á perder—la culpa tiene el dinero». Y lo més salat es que 'ls conspiradors traballavan desde Barcelona, perque las cosas aqueixas per ferlas bés han de realisar desde unes quantas mil lleguas de distància. Sembla que 'ls filipinos que 's troban á Barcelona, trataban d' enviar un petardo pèl telégrafo... y si arriban á tenir temps de ferho jadéu Filipinas!

—Sempre lo mateix!

Domina en aquelles illes la influencia omnipotent de las órdens religiosas, fins al punt de que allà no hi ha més amos que 'ls frares. Hi ha qui 's preocupa de desacularizar aquell hermos pais, donantli un règimen relativament liberal, com lo que té Cuba, com lo que posseixen altres províncies ultramarinas, y això sols basta per guanyarli l' dictat de separatista, de filibuster y de anti-espanyol.

A Cuba eran anti-espanyols, filibusteros y separatisas los que volian l' abolició de l' esclavitut: á Filipinas ho son los que ansian la abolició del predomini clerical.

Tots los abusos quan se senten amenassats s' amparan ab lo patriotism. Y 'm sembla que ja es hora de que 'l gobén no consenti falsificacions tant odiosas.

Acaba de firmarse un real decret manant que s' investigui lo capital que posseixen los ajuntaments de Espanya.

—De manera que á Espanya hi ha algún ajuntament que té capital?

Jo 'm figurava que no tenian sino deutes.

Dijous va sortir l' ALMANACH DE LA CAMPANA DE GRACIA PERA 1890, alcansant un èxit colossal, com tots los anys. A pesar de la gran tirada que se 'n ha fet, està agotantse l' edició.

El Barcelonés ha fet una colossal defensa dels regidors que acaban de ser expulsats del partit possibilista.

Es molt natural: alguna cosa té que agrahirlos.

UNA IDEA FELÍS.

ONVENTS de que las desgracias d' Espanya no tindrian acabament fins que 's trobés un remey radical que curés á tots los politichs lo vici d' enraonar, lo doctor Flam passava l' temps en lo seu laboratori, buscant un filtr, un elixir, una droga qual-sevuga capás de privar del us de la paraula á tots los que la professin.

Lo doctor Flam era un sabi y tenía fé en la sèva ciència; pero 'l doctor Vert, qu' era tan sabi com ell y coneixia a fondo als espanyols, se reya de las sèvas probatutars, y ab molta freqüència li deya, visitantlo en lo laboratori:

—Flam, no cal que 't cansis; tú perts lo temps y 'ls quartos, perseguint un ideal irrealsible.

—Cal—responia 'l doctor Flam, sense apartarse dels fornillots ahont preparava las mixturas—la ciència es poderosa; la física y la química avuy fan impossibles.

—Ja ho sé! Pero 'ls espanyols son diferents de las demés personas, y, créume, t' estrellarás, t' estrellarás... Tot lo que inventis resultarà impostent pera ferlos caillar...—

—Pero 'l doctor Flam no era home que abandonés fàcilment los seus projectes.

—Tot per la salvació d' Espanya!—deya cada dia, al comensar la tasca interrompuda l' dia anterior.—Quina gloria per mí si logro la felicitat d' aquesta nació, condemnant als seus politichs á perpètuu mutisme!—

Y traballava, traballava ab l' afany desinteressat del home que pensa únicament en lo bés dels seus semblants.

Mil vegades li havia semblat haver arribat á la meta dels seus desitjos; mil vegades havia cregut tenir en són poder lo anhelat elixir; pero al fer la prova en la criada, en lo porter de casa sèva y en la dona que 'ls

rentava la roba, 's convencía de que 'l seu elixir no servia de res: com més se 'n bevia, més afuència de paraules acudia á la boca.

—Veus?—li deva 'l doctor Vert—veus com resulta lo que sempre t' hi di? Los espanyols son refractaris á totes las drogas y medicinas. Créume, deixaho corre, si no vols acabar per tornarhi boig.

Desalentat de veras en vista de tan repetits fracassos, lo doctor Flam va resoldre dirigir los seus experiments cap a un' altra banda. Estava disposat á tot, fins al sacrifici: ell havia de lograr que 'ls politichs espanyols no enraonessin mai més, encare que 'l conseguirho li hagués de costar la vida.

A copia de probas y més probas, un dia per fi va trobar lo que buscava.

—Ja ho tinc!—va dir al seu amich Vert, quan aquest, com de costüm, entrava en lo laboratori per riures d' ell —ja hi trobat lo que volia.

—Un elixir: per fer callar als politichs?

—No: únicament per ferlos dormir un' hora, pero dormir tan profundament, que ni que 'ls traspassen lo cor de part à part no se 'n sentirán.

—Y qué 't proposas ab aixó?

—Ja ho sabràs quan ho haja fet.

Pochs días després tots los jefes de partit; tots los caps de fracció y grupo parlamentari; tots los ministres, ex ministres y aspirants á ministres; tots los diputats, senadors y personatges politichs d' una mica de talla rebían una circular que deya poch més ó menos:

«Lo doctor Flam té l' honor de invitarlo pera una reunio que tindrà lloc aquest vespre á las nou en lo seu domicili. S' tracta d' una invenció maravillosa que ha d' assegurar la felicitat d' Espanya y l' armonia perpètua entre tots los homes de tots los partits.»

La fama y respectabilitat del doctor Flam, per una banda, y per l' altra la originalitat del assumpt, van fer que ni un sol dels invitats deixés d' acudir á la cita.

—Qué 's deurá proposar aquest home?—deyan los politichs, tot entrant en la gran sala de conferencies del doctor.—Qué deurá ser aquesta invenció maravillosa?

Quan lo sabi va tenirlos reunits, sense pronunciar una sola paraula, va colocar una ampolla en lo centro de la sala, instantàneament, com si un llamp los hagués tocat, tots los politichs van quedarse adormits.

—Ah!—va dir lo doctor Flam, respirant com un home que s' ha tret un gran pés de sobre—aixó va bés. Ara vaig á realizar la felicitat d' Espanya!

Y trayent un afilat ganivet que portava á prevenció, zás, zás, zás! va anar á tallar la llengua á tots aquells personatges.

Quan acabava de fer caure la del últim, van tocar las dèus.

—Surto aquí fora—va dirse 'l doctor—no vull que 'm vejin en lo moment que 's despertaran.

Lo doctor Vert l' esperava en la habitació pròxima.

—Qué tens, qu' estàs tan content?

—Acabo de tallar la llengua á tots los politichs.

—Y qué?

—Que ja no podrán enraonar més.

—Ay infelis!—va exclamar lo doctor Vert, mirantse 'l seu company ab verdadera compassió,—ara enraonarán més que may!... Sents?

En efecte; en lo gran saló s' hi sentia una xerramenta espantosa: los politichs havien tornat en sí y disputaven de mala manera.

—Pero cóm enraonan ara?—va fer lo doctor Flam, anonadat y aturdit, al sentir aquella saragata.

—Enraonan pels colzers! Vets' ho aquí.

Y es la pura veritat.
Diu que desde llavors los politichs espanyols, enraonan pels colzers, sense sapiguer lo que 's diuen, pero ab una furia que no té aturador....

FANTÀSTICH.

Y ademés ¿qué fan los drapaires? Arreplegar tots los guinyapos que troben abandonats al mitj del carrer.

Paraules textuales de un senador canovista:

«Jo, senyors, veig ab dolor que mentres lo país mor agobiat per tota classe de impostos, al exèrcit y á las institucions no 'ls hi falta res.»

Un pas més y 'ls conservadors patrocinarán lo programa republicà:

«Tots los espanyols son soldats; tots los espanyols son reus.»

Y ben mirat, aquesta es l' única manera de que no 'ns fallí res.

Lo Sr. Cañamaque, pochs anys endarrera era un republicà dels mes tremendos. Després va ferse democràtic monàrquich, més tart fusionista, acceptant, com es natural, un elevat empleo.

Y ara últimament ha ingressat en lo Circul conservador.

Si 'ls carlins son una mica previsors, ja saben lo que 'ls toca: prepararli una boyna.

L' Ajuntament de Madrid ha sigut passat per las baquetas en las ultimas sessions del Congres. S' han dit cosas colossals, inmensas, monstruosas...

Triém les flors més aromàtiques del pom.

Un regidor que havia comprat una casa per 73,000 pessetas, després va endossarla al Ajuntament per 218,000.

Y aixó no es res.

Se tracta de un tros d' hort del sogre de 'n Cánovas, que quan se va comprar valia 5,000 duros, y per ell n' ha pagat 500,000 l' Ajuntament.

—Ey, eridá 'l conde de Toreno: per pagar aixó va ser necessari que 'l Sr. Abascal sigués arcalde.

—Lo que va ser necessari—interromp lo Sr. Luna—va ser que l' amo dels terrenos sigués lo sogre del señor Cánovas.

¿Qué tal? ¿Qué 'ls sembla?

Lo general Cassola havia de cobrar no sé quina suma del Ajuntament, y un seu parent, lo Sr. Alix, va declarar que no l' havia cobrada encare perque no havia volgut cedir á certas persones lo 25 per cent de la cantitat què se li déu.

Los conservadors al adquirir de una companyia anglesa 'ls mercats que valian 8.000.000 de rals, van pagarne 40.000.000.

Y de cosas així, la mar.

Un diputat va voler atacar al Ajuntament republicà de 1873, diuent que havia sigut suspès per causas de immoralitat.

Pero després, ell mateix ha hagut de cantar la palinòdia, ja que va ser ho sols per qüestions d' ordre públic.

Los cap-calents de aquell temps, entretinguts en organizar batallons de milícia, no 's recordaven de robar... y eran uns pobres diables! Pero tenfan las mans més netes que 'ls que per evitar que se 'ls veja la brutícia, usan guants per tot dia.

Dinars exhala 'l darrer suspir, després d' una llarga matllia, lo distingit industrial don Joseph Llausás, germà polític de D. Antón López, fill del propietari de LA CAMPANA.

Acompanyem al nostre amic y á la seva família en lo sentit que experimentan per una érdua tan dolorosa com irreparable.

CARTAS DE FORA.—A Albi del Africá Petita (provincia de Lleida) s' han fet tals atrocitats ab motiu de las eleccions municipals, que no tenim calma, ni espai per relatarlos. Un dels bandos de la població se va prendre la cosa tan á la valenta, que 'ls seus individus anavan pels carrers ab las Carrabinas, intimidant als electors del bando contrari. Sembla que 'l rector del poble no es del tot agé á l' empleo de uns medis tant persuassius y cristians. S'órt que la guardia civil va intervenir a temps en la gresca, ó sino aquell poble registraria un verdader dia de dol. Aquests successos escandalosíssims han sigut entregats als tribunals de justicia.

Al rector de Olesa se li ha girat molta feyna, ab motiu de haverse obert una escola laïca en aquella població. Ja no hi véu de cap ull, ja no sab lo que li passà, y l' home 's descantella qu' es un gust contra l' escola; 'ls que la sostenen y 'ls que hi assisteixen. Aquesta vegada no tindrà més remey que esbravarse ab sí mateix: que lo qu' es á la escola no li deixaran anar may á repartir castanyas als alumnes.

Seguint la costum de cada any, la germandat de Santa Llúcia de Gelida, va costear una sopa pels pobres. Y 'l rector no 'n vulga més d' alabansas. Pero 'l mateix rector á un altra germandat que temps endarrera havia obrat de igual modo, la va atacar diuent: «Es millor fer una festa de iglesia en la diada de cada sant, que totes las demés bonas obres que puguen ferse.»

Hi ha que advertir, per explicar aquesta diferencia de criteri, que la germandat de Santa Llúcia, á més de la sopa als pobres, va costear un ofici en honor de sa patrona, que 'l rector va cobrar bitlo-bitlo; y l' altra societat no havia fet res d' això.

D' això se'n dedueix una conseqüència:—Es molt bò costear una sopa pels pobres; pero això sempre que no quedí desatasta la sopa-boba del rector de Gelida. Y després no voldrà que li digan que 'ls seus feligresos tenen molta llana!

MONÓLECH

D' UN CIUTADÀ.—QUE VA AL LLIT SENSE SOPA.

Pues senyor, la situació cada dia está pitjó.

Per més que un mira y remira, y allarga 'l coll y s' estira y ensuma contínuament de llevant fins á ponent; per més que un busca é indaga y s' afanya com un plaga, buscant un nort ó una guifa en mitj del trángul del dia, en llocch troba salvació, en llocch veu la curació dels mals que tenen postrada á aquesta terra *afamada*, niu de monjas y toreros y polítics pasteleros.

Casi bè no 's pot dà un pas que un no 's veji frente al nas un militar que reclama, un predicador que brama, un diputat que perora, un pobre mestre que plora, un ministre que s' empipa, un empleat que toca pipa, un milió—6 més—que 'l segueix, un barco que no serveix, un que cobra quatre sous, un que pert vacas y hous, un que reb sense motiu un gandul que trunfa y viu... 6 altres cosas parescudas totas serias y gruixudas, que fan dí, en bona vritat:

—Vaya un país més salat!

Si escolteu á certa gent, us dirán tranquilament:

—La culpa de lo que passa es de aquesta mala rassa de tramposos fusionistas que jugan á cartas vistes, aburint á la nació, tolerant la corrupció, matant las fonts del treball, fentho anar tot cap-per-vall, sense cap més pensament que atracarse de valent.

Altres dirán:—No senyors, tot ve dels conservadors que no fan ni deixan fè y pintan lo que 'ls convé, fomentant la desconfiança, parlant d' emigrar á França, presentant aquest govern com un perturbadó etern y tenint sempre espantada á la gent mangerada, que creu més á un canovista que no á cap evangeliista.

Altres n' hi ha, en cambi, que creuen que 'ls nostres mals tots se deuen a aquests republicanots, incansables tabalots que no callan nit y dia ab la seva lletanía de que aquí avuy lo que cal es sufragi universal, sent veure que sino ve mai á Espanya anirem bés.

Entre tantas opiniós plenes de contradiccions, qui es lo que no 'ns ha enganyat?

—Ahont se troba la vritat?

La vritat véuela aquí:

no tenint ni pa ni ví, mentres los pobles badallan n' hi ha uns quants que menjan y ballan, tot lo que á baix es tragedia á dalt se torna comèdia y si algú ab bona intenció crida ¡alerta! á la nació, trompada seca, lligat y viva la llibertat!

—¿Qué hem de fer, donchs? ¿Suicidarnos? Gaixecá 'l galló? Genfadarnos?

No: lo més sabí y prudent

es 'n seguit la corrent.

—¿Qué 'ls temps se presentan mals?

Pues plauentnos concejalos,

y si això 'ns sembla un xich massa ó creym que 'ns falta... trassa, vinga una armota á la esquina... y ja! ¡cap á Sierra Morena!

y s' arremangan la sotana per fer de las sèvas, sense escrupuls ni miraments.

Vosté recordará 'l rebombori que va moure l' espanyol Castro Rodríguez, rector de Olavarria que, volent despèndre de la seva dona (estava casat d' amagatosis) y de una filla, las va enmatzinat, y com la beguda no fes l' efecte desitjat, las rematà ab una destral.

Sabré també que 'l rector de Las Conchas ha sigut assassinat per lo vicari de la mateixa parroquia, l' austriach Manel Zanou, mentrel l' infelit somiava potser ab la xacolada ab melindros que cada dia li portava la majordona, no sé si antes ó després de la missa primera.

Pero aquests fets demostran que la sanch es bruta y jo vull donarlos exemples de sanch més clara que l' ayuga y més fresca que un gelat del carrer de l' Unió.

Los diaris portan interessants detalls sobre un cas d' adulteri descubert en lo carrer de Belgrano, 1355, en lo que desempenyava 'l paper de Cirineu un capellá italià, Nicolás Layno, que ajudava á portar la creu del matrimoni a un ciutadà espanyol.

Un dia 'l marit va trobar darrera del coixí un boneto; y com lo pobre Llátzer no gasta corona ni teula, li entraren sospitas de que la seva dona li fregia ab un amich que tot sovint visitava la casa, portant ampolletas de moscatell, melindros de mantega y estampas de San Cornelio gloriós.

—Es á dir—preguntava 'l marit á la seva dona—que mossen Nicolás, no era sols doctrina lo que t' ensenyava...

—Ja veurás, responia la dona—com ell deya que ab la limpresa del pecat m' obrira 'l camí del cel...

—Pues interinament jo tè 'l tancaré portant á l' Asilo del Bon Pastor, y en quant al bòch... demà 'l cito.

Als dos dies compareixia mossen Nicolás devant del jutge.

—Coneix aquest boneto?

—Sí senyor, es mèu.

—¿Com explica vosté que 'l senyor (lo marit) lo trobés darrera del coixí del seu llit de matrimoni?

—Perque no u' hi havia de monja.

—Vosté confessa...

—Jo confessó prop del altar major de la parroquia de...

—Li pregunto si confessa que vosté y donya Ignocencia...

—Respecti la moral—va interrompre 'l capellá—y evità explicacions poch oportunas. Confesso que quan lo marit era fora, la dona posava uns enagues á la finestra, com señyal de que podia entrar segur, y que una vegada dintre... finis coronat opus

Lo marit suava vinagre y al jutje se li encensan las galas y li espurnegaven los ulls reconstruïnt los antecedents, los detalls y l' execució del delicto.

—Pero com jo desitjo—continuà mossen Nicolás—que no 's parli més del assumptu y que tothom quedí content, vaig a proposar un medi d' arreglo per omnia sæcula sæculorum.

Y desabrotxantse la sotana, va treurer del infern del jech un exemplar del Códich penal, llegí l' article vintidós que diu que la dona serà castigada ab presó de un á tres anys y 'l codelinqüent ab desterro—y afegí resgnat:

—Per lo tant, ara mateix sortiré del pais, embarcantme cap á Montevideo, y així tots quedem satisfets: la justicia, 'l Códich penal, lo marit y jo.

Lo jutje (!) va acceptar (!!) la combinació (!!!) y mossen Nicolás se despedí ab un Deo gratias.

—Y 'l marit?—preguntarà vosté.

Lo marit 's troba bés de salut.

P. JULIO CABANERO.

A Lliga agraria va morint de consunció. Los últims lliguers demostraren una nyonya molt pròxima á la desaparició de la Lliga. Aquesta ja no té remey: farà la mort del poll.

Es lo que succeix ab totes las *lligas-camas*: á copia de usar-se s' estiran y aviat no serveixen.

Y aqui no sols s' ha estirat la lliga-cama, sino que ademés s' ha enmagrit la pantorrilla.

Per consegüent, no es estrany que la pobra agricultura vaja ab las mitjas al garró.

—Ja saben que tenim al Dengue passejantse per Europa?

Lo Dengue es una epidèmia misteriosa que 's propaganda ab una rapidés inconcebible. Va més depressa que 'l telegrafo: tant aviat es a Sant Petersburg com a Madrit.

Això si, es molt considerada: l' enfermetat aqueixa no mata á ningú. Ab quatre dies de llit s' arregla tot. Després de dormir quatre dies ab lo malalt ó ab la malalta quina ganga se 'n va en busca de nova companyia.

Ja ho deya una senyora molt presumida:

—Creurà que tindré un gran disgust si no agafó 'l Dengue?

—Y això, senyora?

—Que vol que li diga! Es una enfermetat de moda... y ja ho sab tothom, jo de moda no 'n deixo may cap.

Una de las primeres personas que a Madrit va agafar, sigue en Cánovas.

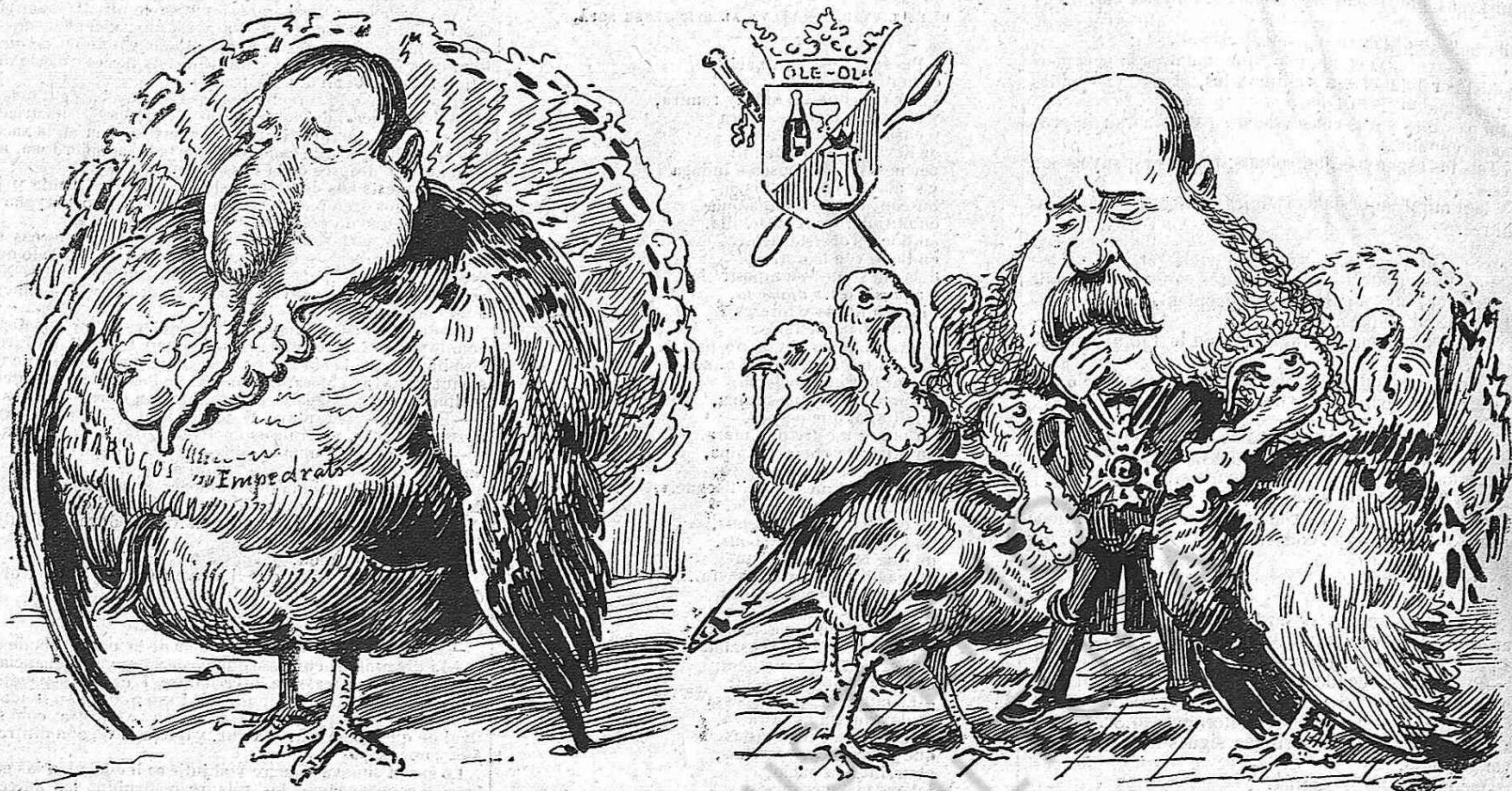
Al Mónstruo se li va manifestar la malaltia ab un gran capolament d' ossos y uns grans xiulets á las orelles.

DESDE BUENOS AIRES.

Sr. Director de LA CAMPANA DE GRACIA.

Buenos Aires no es tan sols la terra de promissió dels emigrants y 'l país ahont cada duro no val més que dos pelas; es també camp espanyol aproposit pèl creiximent y desarrollo de las passions capellanescas. Poch amichs del salpasser y de la majordona son los argentius, que ni 'l traball tenen de pènjar los hábits á la figuera, perque may se'is posan; pero en cambi venen á pasturar los rectors sense feyna de totes las naçions d' Europa, y aquí 's descalsan

Tant que s' havia engreixat,
y ara 'l treuen del remat!

Aquest any encare 'n tè...
Pero ¡ay! ¿Y l' any que vè?...

Quan lo metje va dirli:—¡Y donchs, qué tenim, don Anton?

—No sé—va respondre—me trobo talment com si ha-
gués pasat per Zaragoza.

Diu 'l bobo de Coria que 'l tenor De Marchi sigué
aplaudit en los *Amantes de Teruel*, y agrega:

«Algo raro es esto en un país donde al que más vale
y mayores méritos tiene se le niegan los aplausos.»

Això ho diu pèl català illustre.

Per mi que 'l lliguin á un arbre de la Rambla, y si
zanta com en De Marchi, jò seré 'l primer en aplau-
dirlo. Pero que 'l lliguin.

A Sevilla ha sigut elegit regidor lo famós Placencia,
inventor dels canóns del seu nom.

¡Qué no siga 'l Sr. Placencia vehí de Barcelona!....

Perque certs pilots de inmundicia son tan colosalis
que ja no hi ha medi d' escombrarlos sino de una ma-
nera:

¡A canonadas!

¡Y de conciliació com estém?

De la mateixa manera de sempre. Los elements que
han de conciliarse s' acostan, se parlan al oido, van y
venen, venen y van... tot son preparatius; pero 'l pas-
tel fins ara no apareix.

Entre tant Nadal s' acosta; Nadal nos cau á sobre y
D. Práxedes ja prepara 'l forquillón y 'l gavinet per
desquartisar lo gall.

Ja 'm sembla que 'l veig. Ab una cuixa ennastada la
passará pèl nàs dels conjurats, dihentlos 'hi:

—Senyors: ¿los agrada aquesta cuixa?

Los conjurats á coro:

—Moltissim.

D. Práxedes, ab moltà flemà:

—Pues vejin, á mi també.

Es facil que 'ls conjurats se indignin y se li vulgan
dirar á sobre; pero D. Práxedes per defensarse té unes
grans armas: lo forquillón y 'l gavinet.

A Madrid s' ha presentat lo *Dengue* y de la Còrt ahont
s' han notat més los estragos de aqueixa malaltia, es en
las oficines públicas.

Sempre havia cregit que 'ls empleats foran las prime-
ras víctimas de aquesta extraña dolència.

—No diulen que 'l *Dengue* s' manifestà per un gran
capolament d' ossos? Donchs no té res d' extrany que
n' haja sortit afectat 'l ós més sensible dels empleats es-
panyols: 'l ós Bertrán.

Aquesta malaltia 's cura fàcilment de una manera: in-
vitantlos á cobrar la nómina.

Al Senat hi ha hagut un robo de llibres de alguna im-
portància.

—Los lladres haurán dit sens dupte:—¡Be qué servei-

xen los llibres en lo Senat, si 'ls senadors tamdoch los
llegeixen?

¡Llibres ray! Lo que s' ha de vigilar es que no sa-
quejin la cantina.

Un diputat va llegir en lo Congrés un sonet, qu' es
un retrato de cos enter del regidor d' ofici. Encare que
es castellà, lo reproduhim. Que vaja corrent:

«En tu zaquizamí de carnícero
dando gato por liebre y porquería,
en vez de vaca y huey, llegaste un dia
á reunir un poco de dinero.

Ya concejal, te hiciste matutero,
te tragaste una larga cañería,
millares de adoquines, un tranvía,
y fuiste millonario y caballero.

Tiempos atrás salían los bandidos
con el trabuco á los caminos reales
á robar ó morir apercibidos.

Pero en estos, á medias liberales,
por el sufragio popular ungidos,
los ladrones se han hecho concejales.»

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans L. A. y E. N.: Un aprenent, Nemodche, J. Porcar, Joa-
net Tafoy, Plats y Ollas, M. M. B., P. Sala, K. Rich, J. Franques, Noy
de las dugas pigas, Pepe del Riu, y E. Molas:—Lo que 'ns en-
vian no fa per cosa.

Ciutadans M. Emulap, Japet de l' Orga, Eudalt Sala, S. Cristà, Pe-
pet del Cotxe, Fandilleta, Garañich, Josep Salvadó, E. Call, Ego
Sum, Jaumet Vilageliu, y S. Sama:—Insertaré una cosa de lo
que 'ns remeten.

Ciutadà A. M. Pallaringas: L' article seria regular; però aquell fi-
nal que tè es inadmissible.—J. Aladern: No iguala de molt al pri-
mer: resulta tètric y poch apropiat á la indole del periòdic.—A. Llimona: los versos están hè y 'ls aprofitaré.—A. Saltiveri: La
versificació es repelosa y plena de grops.—Noy Cabo: Rebuda la so-
lució.—Segimón: Estan hè.—Un Enamorat: No serveix: los equívuchs
son molt grossos y molt adotzenats.—P. P. (Bellver): No l' acabem
d' entendre.—Gargot: los dibujos se passan al director artístich y
ell disposa. En aquest moment desconeix la séva opinió respecte als
de vosté.—P. A. M.: Respecte al seu, si que la sé, y es que no pot
aprofitarse.—A. Català: No va prou bé.—Dr. Lissabon: No filia prou
bè.—J. Abril Virgili: Es massa seria y 'l pensament es molt sabut.
—J. Oromi y A.: Lo qu' es si no 'ns envia alguna cosa qu' estiga mi-
llor, no podrá satisfet los seus desitjos.—Jaumet: Es fluixet y no pot
aprofitarse.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitz, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22.

III Alerta!!!

ALMANACH

DE LA CAMPANA

PERA

1890

Numerosos y escullits traballs en prosa y vers.
Preciosos dibuixos deguts á reputats artistas.
Magnificas láminas cromolitografiadas.

Se vent per tot arreu.

PREU 2 RALETS.

